Sportul Magazin

SCULPTORUL C. IORDACHE:

DE LA MOINA LA NĂSTASE

De multiplele și atît de diversele dovezi de admirație pentru repetatele și răsunătoarele succese dobîndite de Ilie Năstase pe cele mai faimoase terenuri de tenis ale lumii, s-a adăugat, zilele acestea, medalionul executat de sculptorul brăilean Constantin Iordache. Medalionul prezintă în centrul său efigia popularului sportiv (cu zîmbetul său de o juvenilă candoare) înconjurat de cuvintele ILIE NĂSTASE — ROMÂNIA, iar la bază avînd o ramură de lauri.

„Ce semnifică pentru dv această lucrare? — l-am întrebat pe sculptorul Iordache.

— Strict personal, ea marchează o aniversare. 25 de ani de activitate în domeniul artelor plastice în care am adus, cu precădere, eroii iubiți ai stadioanelor, ai arenelor sportive. Am debutat cu un mare sportiv al epocii respective — Ion Moina — și iată că închei acest arc de timp cu o altă figură proeminentă a sportului nostru — Ilie Năstase.

— Veți fi prezent la Bienala de artă sportivă de la Barcelona?

— Sper. Am pregătit o lucrare intitulată „Fotbalist" care urmează să primească și avizul organizatorilor expoziției. În orice caz mi-ar face plăcere să mă număr din nou printre cei admiși la această prestigioasă manifestare a cărei precedentă ediție a reunit artiști din 34 de țări din întreaga lume. Atunci, în 1971, am expus la Barcelona lucrarea „Alergătorul". (S.B.).

În aceste zile friguroase de decembrie, scenă „caldă" în familia antrenorului Traian Ionescu. Aduceri aminte. Dar nu din zilele prea îndepărtate, cînd a apărat poarta echipelor Juventus (Petrolul) și C.C.A. (Steaua) și a reprezentativei țării, ci din anii mai apropiați ai antrenorului.

Cei doi copii ai săi, Ilie, în etate de 22 de ani, student în anul IV la Institutul Politehnic, și Ileana, în etate de 19 ani, studentă în anul I la Filologie (limba engleză) privesc trofeul primit de tatăl lor, în 1968, la Bologna, și ascultă cu drag ceea ce le deapănă tatăl lor din povestea fără de sfîrșit a fotbalului.

Tată și copii se mîndresc unii cu alții...

Foto: I. N. DRAGOȘ

ILEANA SILAI:

„CIFRE CARE NU MĂ LASĂ SĂ DORM"

● Decizie contramandată! ● «La München am avut recordul lumii „în picioare"» ● Disperare care naște gîndul revanșei ● 1500 m: proba de viitor ● Vîrsta — un capitol ignorat

Știam că atletei Ileana Silai nu-i plac discuțiile întinse și nici poveștile; că exprimarea ei este concisă, de cele mai multe ori lapidară — stil care te obligă să mergi direct la obiect, eliminînd introducerile și evitînd divagațiile. Așa că am comprimat debutul la un simplu „bună ziua" și-am intrat direct în subiect, pornind prin a-mi manifesta o nedumerire:

— Înainte de Olimpiadă, nu o dată ați declarat că Münchenul reprezintă punctul final al activității dumneavoastră atletice. Ce să înțeleg? — întreb eu, aruncîndu-mi ochii cînd pe treningul vișiniu cu care este îmbrăcată Ileana, cînd la zgura neagră pe care amîndouă o aveam sub picioare.

— Deși îmi respect, în general, cuvîntul, de data asta am fost obligată să-l calc. Factorii determinanți? Pe de o parte, ambiția mea, grav rănită la München, pe de altă parte antrenorul care mă pregătește (n.r. Gheorghe Biro) și soțul meu, oamenii care m-au convins că nu este încă momentul să trag linia sub cei 13 ani de atletism. Și nici n-am să trag, pînă n-am să ating una dintre cifrele pe care mi le-am propus — mă asigură vicecampioana olimpică din Mexic, cu un glas în care am citit și revoltă și decizie.

— Sînt cifre care se pot comunica?

— Sînt cifre care nu mă lasă să dorm. Prima și cea mai obsedantă: 1:58,4 — avansează ea scurt.

— Adică cea care corespunde unui nou record mondial la 800 m — precizez eu cu un ton scăzut, în care interlocutoarea mea simte neîncrederea pe care o manifest, fapt care o determină să declare:

— E o cifră pe care în finala de la München am avut-o „în picior" și pe care am scăpat-o datorită unei nepermise relaxări de-o clipă — se autocondamnă ea, reactualizînd totodată dramatica cursă a demifondului feminin, pe parcursul căreia Silai a trecut prima la 400 m — cu un timp de 58,31 s —, a secundat-o pe Zlateva la 600 m, a „căzut" pe turnantă („nemotivată relaxare de-o clipă" — cum o taxează însăși autoarea), după care a revenit impetuos, fără să mai poată însă ocupa un loc între medaliate.

— Rămînînd încă o clipă la München, care v-a fost reacția la sfîrșitul cursei, încheiată de altfel cu un excelent record personal: 2:00,0?

— De disperare.

— Atunci s-a născut, oare, gîndul revanșei?

— Nu, a doua zi, atunci cînd tristeții mele i s-a adăugat vestea că nu sînt înscrisă la 1500 m.

— 1500 m? E o intenție de care n-am știut!

— Nici n-am făcut-o publică pentru că voiam să fie o surpriză. Și s-ar fi putut să fie dacă n-ar fi survenit acea tristă omisiune în hîrtii. Dar, cine știe, poate nici n-a fost omisiune, ci expresia neîncrederii în posibilitățile mele de-a ataca două probe.

— Să înțeleg că cea de a doua cifră e legată de 1500 m?

— Desigur! De altfel 1500 m e proba care va deveni cea de bază cînd viteza la 800 m va începe să scadă. Sau altfel spus: 1500 m e proba mea de viitor, probă pe care intenționez s-o onorez cu o cifră care gravitează tot în jurul recordului mondial.

— Vorbind de viitor, înțeleg că ignorați total capitolul „vîrstă".

— Mary Peters, cîștigătoarea de anul acesta a pentatlonului olimpic — și ce calități solicită pentatlonul! — are 35 de ani. Adică atît cît voi avea eu în anul Montrealului!

Aici i-am spus Ilenei, la revedere", lăsînd-o pe zgura neagră pe care de 13 ani o bătătorește cu o perseverență uimitoare, zgură pe care s-a angajat s-o mai strivească încă 4 ani (și cine știe dacă numai atît!), pentru a-și atinge una dintre cifrele — sau poate pe amîndouă — care n-o lasă să doarmă. Cifre care tuturor par o nebunie, numai Ilenei nu, atletei acesteia care vorbește atît de puțin și care dorește atît de mult!

Nușa DEMIAN

CRISTINA SIMA, la 14 ani — 5 titluri de campioană a țării

O urmărim cu atenție și o admirăm în fiecare duminică dimineață, pe micile ecrane, la „ora de gimnastică TV". Puțini dintre noi o cunosc și știu, însă, că la cei 14 ani, încă neîmpliniți, deține deja cinci titluri de campioană a țării, tot așa cum — sîntem siguri — puțini au recunoscut-o atunci cînd se afla pe cea mai înaltă treaptă a marelui concurs de gimnastică modernă dotat cu trofeul Interviziunii. Tocmai de aceea ne-am gîndit să-i dedicăm acum cîteva rînduri...

Se numește CRISTINA SIMA, este elevă în clasa a VIII-a la Liceul 24 din Capitală și practică gimnastica modernă la Șc. sp. 2 București, sub îndrumarea antrenoarei **Ileana Iosif.**

— De ce ai ales gimnastica modernă și nu pe cea sportivă? — am întrebat-o, întîlnind-o la un antrenament.

— Încă de la vîrsta de 6 ani, părinții m-au înscris la un cerc de mișcare ritmică. Mama, în special, era convinsă că voi ajunge o bună sportivă în disciplina pe care o preda la facultate (n.n. profesoara Ileana Sima este șefa catedrei de gimnastică modernă de la I.E.F.S.), așa că după trei ani de inițiere în secretele mișcării, am fost înscrisă în secția Școlii sportive nr. 2 București. Aveam doar 9 ani cînd tovarășa antrenoare mi-a spus că am calități foarte bune și... stofă de mare campioană, firește dacă mă voi pregăti. Așa a început totul...

— Ai așteptat mult pînă la primul succes?

— Mie mi s-a părut foarte mult, căci au trecut trei ani pînă cînd am cucerit cel dintîi titlu de campioană a țării, la copii. Era în 1970, anul debutului meu competițional.

— Ce a urmat după acest prim titlu de campioană?

— Alte patru! În 1971 am trecut la categoria a III-a și am cîștigat locul I. Nimeni nu credea că e posibil ca în anul promovării la o categorie superioară să se cucereas-că și tricoul de campioană. Eu am reușit, dar antrenamentele se prelungeau întotdeauna dincolo de limita planificată, vacanțele însemnau ore în plus de lucru, iar duminicile mă găseau în liniștea sălii de antrenament, la pregătiri în fața oglinzii. Păpușile, care îmi fuseseră atît de dragi le urcasem în pod... Și erau patru!

— Celelalte trei titluri le-ai cucerit anul acesta; apoi a venit marea victorie în concursul Interviziunii.

— Așa este. Anul 1972 m-a copleșit de bucurii. Întîi am obținut al doilea titlu de campioană la categoria a III-a, apoi am îmbrăcat încă un tricou cu tricolor în finala Școlilor sportive. La puțin timp după concursul Interviziunii am debutat la categoria a II-a și... am cîștigat un alt titlu!

— Văd că ocolești subiectul „Interviziunii", cel mai frumos succes al tău de pînă acum. De ce?

— Mi-e pur și simplu teamă să vorbesc despre acest concurs. Am obținut o victorie la care nici nu îndrăzneam să sper. Numele sonore ale adversarelor mele, reputația lor și valoarea incontestabilă pe plan mondial m-au complexat. Apoi, la ediția anterioară am ocupat de-abia locul cinci, așa că nu mă puteam gîndi la victorie. Totuși am reușit, poate tocmai pentru că nu urmăream victoria, pentru că vroiam doar să las o impresie frumoasă și poate — ba nu, sigur — pentru că m-am despărțit de păpuși...

★

Cristina era vădit încurcată. Se înroșise în obraji și vorbea mai mult în șoaptă, așa că i-am mulțumit și am ascuns în grabă blocnotesul. Cînd ne-am despărțit, mi-a spus tot în șoaptă:

— Vă rog să nu scrieți despre păpușile mele că acum sînt mare, peste cîteva zile împlinesc 14 ani...

Horia ALEXANDRESCU

P.S. — La numai cîteva zile de la dialogul nostru, Cristina Sima era desemnată pe locul V în clasamentul celor mai buni gimnaști ai țării...

CĂRȚI NOI ÎN EDITURA STADION

FĂNUȘ NEAGU ÎNTRE ZĂPEZI ȘI MAGNOLII *)

Nu puțini sînt cititorii prestigioasei reviste „România literară" care se opresc asupra rubricii rezervată sportului. Poate, nu toți sînt preocupați de aflarea ultimelor noutăți din viața acestei lumi — și sportul este o lume! — cu bucuriile și tristețile sale, cît, poate, pentru a citi rîndurile semnate de **Fănuș Neagu.** Și, trebuie să recunoaștem, ele nu se citesc numai cu plăcerea și pasiunea cu care tinerele fete se opresc asupra romanelor de dragoste, ci și cu un nedisimulat interes de a descoperi o nouă „alăturare" de cuvinte, uneori, plină de o inefabilă gingășie („Cișmelele toamnei, clădite pe izvoare curate ca nopțile cu liliac, plantează pe zări aripi de fum și melancolie", „Izvoare adînci, curate și cișmele domnești s-au deschis în lemnul bun, în lemnul rău al copacilor din miezul de parfum al Bucureștilor" etc.), alteori „vorba iute, care te dă grămadă", culeasă de la peluza a doua a stadioanelor („Trebuie să fii o strachină de lemn, defilînd cu o tinichea atîrnată de coadă pe șoseaua Colentina...", „Dacă sînt obosiți, duceți-i să vadă balena Goliat și crocodilul care spune mamă cu gura închisă, dați-le ridichi de lună..." etc.).

Săptămînă de săptămînă, Fănuș Neagu — mai este, oare, necesară o prezentare a personalității acestui cunoscut publicist, romancier, autor de scenarii cinematografice? — încîntă sau dimpotrivă fi unge cu catran pe suflet, pe cei care îi urmăresc cronicile scrise „cu sînge de floare".

Iată însă că, prin strădaniile editurii Stadion, avem la dispoziție o culegere selectivă în care autorul a „ales pentru tipar numai pe acelea care, în credința mea, s-au păstrat ca un fluture vîslind într-o cupă de iasomie". Grupate cronologic și reflectînd dintr-un anumit unghi de vedere — nu rareori, șocant — fenomenul sportiv, „Cronicile de carnaval" (un titlu care poate spune multe) se înscriu în peisajul beletristicii — și nu numai în cel aparținînd stadioanelor — ca un eveniment literar ce nu trebuie trecut cu vederea. Fie numai și pentru simplul motiv că „nimeni nu s-a gîndit să înregistreze, pe parcurs de ani, gălăgia tulbure de la întîlnirile din Dealul Spirii. Foaia de tutun a benzii de magnetofon ne-ar fi dezvăluit, sînt ferm convins, modificări structurale în vocea fierbinte a tribunelor. Ar fi fost poate cea mai adevărată istorie a fotbalului". Și, am adăuga noi, nu numai a fotbalului. Este, de fapt, ceea ce încearcă — și nu se poate spune că nu reușește — Fănuș Neagu.

O remarcă și pentru autorul — din păcate, nicăieri menționat — al caricaturii, foarte spirituale, de pe supracopertă. Nu același lucru putem afirma și despre reușita coperții propriu-zise care merita un desen mai sugestiv.

Emanuel FANTĂNEANU

*) Fănuș Neagu — Cronici de carnaval, Editura Stadion, 1972, 406 pag., 7,25 lei.

UN DEBUT EDITORIAL INEDIT *]

Recent, a apărut monografia „Patologie sportivă", scrisă de un colectiv larg de specialiști, sub îndrumarea și coordonarea dr. I. Drăgan, cercetător apreciat în medicina sportivă. Adăugîndu-se la „Elemente de investigație în medicina sportivă", volumul de față întregește cadrul medico-sportiv, prezentînd pentru prima oară o sistematizare a patologiei induse sau favorizate de diferite activități sportive sau cu răsunet asupra randamentului sportiv. Sînt valorificate, de asemenea, achizițiile în domeniul terapiei complexe și a recuperării, cu aplicații în sport. Coautorii, posesori ai unor bogate cazuistici, oglindesc experiența proprie, unică în felul ei, legînd-o de datele generale ale medicinii moderne. Alături de rezolvările terapeutice (curative), lucrarea insistă asupra aspectelor preventive, aspecte realizate prin controalele minuțioase și sistematice la care sînt supuși sportivii fruntași din țara noastră la Centrul de medicină sportivă.

Păcat, însă că această lucrare, interesînd în egală măsură medicii de diverse specialități, sportivi, antrenori și metodiști a apărut într-un tiraj extrem de scăzut (1 150 exemplare).

Dr. C. SERPE
medic specialist sportiv

*) Colectiv — „Patologia Sportivă", Editura Stadion, 1972, 331 pag., 22 lei.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

SORY II, BOTOȘANI. Vă recomandați „un suporter înfocat al echipelor Steagul roșu și Steaua". În cazul acesta, rezultatul de la Brașov nu v-a supărat: una dintre echipele dv. favorite a cîștigat! Amîndouă, n-a fost posibil! Rîndurile dv. cuprind și ironii la adresa lui Dinamo: „La Bacău, Dinamo a arborat

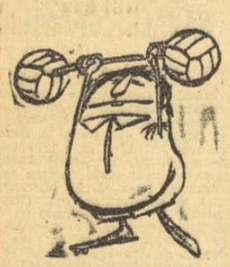

tricouri „gen Ajax". Dar, ar fi fost mult mai bine dacă ar fi imitat-o pe Ajax, ca joc". Evident! Dar, nu se poate totul dintr-odată. Dinamoviștii au început cu... tricourile. La primăvară — cine știe? — poate că merg mai departe cu imitația. Și tocmai dv. l-ați zgîndărît, dv. suporterul Stelei!

S. LUCA, TG. MUREȘ. „Vrău să dovedesc unui coleg de serviciu care a rîs de mine cînd am spus că Ion Țiriac are trei copii — Charlotte, Cleveland și București — că eu am spus adevărul". Eu nu-mi permit să rîd de dv., dar v-ați lăsat păcălit de o figură de stil: cei trei „copii" ai lui Ion Țiriac sînt cele trei orașe în care excelentul tenisman a apărat culorile țării, în finala Cupei Davis. Vă răspund, de altfel, dv. și altor zeci de cititori (și de cititoare!) care mi-au pus aceeași întrebare, că Ion Țiriac NU este căsătorit. Presupun că multe dintre admiratoarele lui vor să mă sărute. De bucurie! Țin, însă, să precizez că eu sînt căsătorit!

HRISTU BIJACU, MEDGIDIA. Ne trimiteți un catren, în legătură cu arbitrii de fotbal, specificînd: „Publicarea rămîne la aprecierea dv.". Norocul cititorilor!

IOAN TEHEI, TURDA. Mihai Ionescu a apărat de 13 ori poarta echipei naționale. Este un portar care și-a făcut apariția în „prim planul" vieții fotbalistice, la o vîrstă cînd alți portari încep să coboare. El avea... 29 de ani, cînd a apărut pentru prima dată în poarta echipei naționale, în meciul cu Cehoslovacia, disputat la 19 septembrie 1965.

I. GHINESCU, COMUNA BOȚENI. Un catren, apropo de slaba comportare a e-

chipei de volei Dinamo București, care a pierdut cu 3—0 ambele întîlniri din C.C.E.

...Și chiar după prima manșă,
Mai credeam într-o revanșă,
Dar, minuni — zic microbiștii —
Fac numai... baschetbaliștii!

ALEXANDRU FODOR. Poate că unele din deciziile Comisiei de disciplină a F.R.F. sînt discutabile. Nici nu există, de altfel, un cîntar... farmaceutic pentru aplicarea sancțiunilor. Ca unul care-i cunosc pe membrii acestei comisii, garantez pentru obiectivitatea fiecăruia dintre ei. Totul este să găsesc acum pe cineva care să garanteze și pentru mine!

NEGY OKOS, ȘIMLEUL SILVANIEI. Dau curs rugăminții dv. și, în numele echipei de fotbal Gloria Șimleul Silvaniei, din campionatul județean, îi urez activitate rodnică lui Sultănoiu, fostul dv. coleg de echipă, care a debutat la A.S.A. Tîrgu Mureș.

I. CRACIUN, TURDA. O... reclamație! „Echipa feminină de fotbal A.S. Arieșul Turda a participat la o competiție cu caracter eliminatoriu, dotată cu „Cupa Femina"... După 2 reprize a cîte 30 de minute, în finala cu A.S. Record Cluj, scorul a rămas alb. Ni s-a comunicat să se vor executa cîte 5 lovituri de la 11 metri. Le-am executat, și scorul a rămas tot egal. A urmat o a doua serie, însă după ce noi am ratat prima lovitură, iar clujencele au înscris, arbitrul a hotărît, de comun acord cu organizatorii, că este deajuns, și echipa A.S. Record a fost declarată învingătoare". Arbitrul s-a pus de acord nu numai cu organizatorii, ci și cu regulamentul. Nu se execută decît o singură serie de cinci lovituri de la 11 m, după care decizia o dă primul gol sau prima... ratare, în urma executării alternative a următoarelor lovituri.

COSTICĂ ONU, COMUNA SACOSU TURCESC. Memoria i-a înșelat pe colegul dv., Gheorghe Drăghia. În întîlnirea Iugoslavia — România, disputată în a-

prilie 1956, la Belgrad (rezultat final: 1—0 pentru noi), scorul era 0—0, în momentul cînd Toma a apărat lovitura de la 11 metri trasă de Vukas. Deci, așa cum spuneți dv. M-aș fi mirat ca un contabil șef să comită vreo greșeală!

ANCA MIHAI, BUCUREȘTI. Bine găsite, unele dintre „spectacolele zilei":

Steaua — LA DOLCE VITA
Jiul — AL TREILEA
C.F.R. Cluj — MAREA EVADARE
U.T.A. — DOAMNA NEVĂZUTĂ
F.C. Argeș — O CHESTIUNE DE ONOARE
Echipa națională — INTERESUL GENERAL
Angelo Niculescu — OMUL CARE...

EMANUEL PROCA, SIBIU. Stan Smith a început să joace tenis, la 16 ani. Relativ, tîrziu. Înainte, jucase baschet.

Ilustrații: N. CLAUDIU

ENTUZIAȘTII SUPORTERI

Un club sportiv cu mulți performeri dă mult de lucru poștei. Mai ales dacă aceștia izbutesc să adauge în palmaresul clubului succese importante care — după cum demonstrează faptele — găsesc un larg ecou în masa de iubitori ai sportului. Am ajuns la această concluzie aflînd că, în ultimele săptămîni, clubul **Steaua** a primit cantități impresionante de scrisori și telegrame (numai pentru Ilie Năstase au sosit cîteva sute) prin care cetățeni de toate vîrstele, cu diferite ocupații și din diferite orașe ale țării îi felicită pe baschetbaliști pentru calificarea în sferturile de finală ale „Cupei Cupelor", pe fotbaliști pentru poziția de lideri în turul campionatului, pe luptătorii (din echipa de „libere") pentru al 12-lea titlu național etc., etc.

Copleșită — la propriu și la figurat — de atîtea dovezi de simpatie, conducerea clubului **Steaua** ne roagă să transmitem pe această cale mulțumirile cele mai calde tuturor acelora ce-au prelungit aplauzele lor la adresa sportivilor roș-albaștri cu emoționantele rînduri din scrisori și telegrame. Totodată, conducerea clubului ține să-i asigure pe entuziaștii suporteri că întreg efectivul său de sportivi și antrenori este hotărît să le dea prilejuri de noi satisfacții.

★

„Hai Rapidu'!", „Luptă, luptă C.F.R.!". Cine dintre noi nu a auzit aceste înflăcărate îndemnuri de fiecare dată cînd pe stadioanele și în sălile de sport din București — și chiar din alte localități ale țării — evoluau echipele clubului giulești an? Mereu prezentă „la datorie", galeria rapidistă și-a creat o adevărată faimă prin ardoarea cu care știe să-și încurajeze favoriții.

Înscriindu-se printre cele mai vechi cluburi sportive de la noi (în iunie 1973 va sărbători împlinirea a 50 de ani de existență), Rapidul are — se pare — cel mai mare număr de suporteri și simpatizanți, dispersați pe întreg teritoriul țării. Pe unii dintre ei — o parte infimă — i-am întîlnit zilele trecute, în sala clubului uzinelor „Grivița Roșie" din Capitală, reuniți în cadrul unei consfătuiri cu conducerea clubului. Au ascultat cu interes expunerea președintelui clubului, prof. **M. Vîlceanu,** care a făcut un tur de orizont asupra realizărilor fiecărei secții în anul 1972 și care s-a referit apoi la acțiunile preconizate pentru întîmpinarea și sărbătorirea semicentenarului Rapidului. Și-au exprimat, la rîndul lor, gîndurile în legătură cu cele expuse. De-a dreptul emoționante au părut celor prezenți cuvintele adresate de pensionarul **Vasile Halas** (fost mecanic de locomotivă), reprezentant al susținătorilor și suporterilor din Sibiu ai clubului Rapid. După cum la fel de cald a fost și cuvîntul delegatului membrilor susținători din orașul Tr. Măgurele, **Constantin Dima.**

S-a trecut apoi la alegerea unui colectiv central al membrilor susținători ai Rapidului, în fruntea căruia se află unul din fondatorii clubului feroviar, **Emil Dobrescu,** care este și vicepreședinte de onoare al clubului.

În încheiere, a fost prezentat în primă audiție un proiect de marș al susținătorilor clubului, creat de compozitorul **Alex. Corfescu** pe versuri de **Dumitru Moraru-Slivna.**

În intenția organizatorilor ei, consfătuirea a constituit începutul unei noi etape, mai dinamice și mai fructuoase, în relațiile dintre clubul Rapid și masa largă a susținătorilor lui.

NICI MĂCAR UN DOLAR!

Clasat pe locul al II-lea în cursa de un kilometru, la Jocurile Olimpice de la München, ciclistul canadian Danny Clark a rezistat tuturor glasurilor de sirenă care îi propuneau să treacă la profesionism, preferînd să-și exercite mai departe funcția de profesor de educație fizică.

El vrea să participe la campionatele mondiale din anul viitor, dar, fiind prevenit de Federația de specialitate că nu-i poate da nici măcar un singur dolar pentru deplasarea în Europa, el a început să facă economii, renunțînd la cumpărarea de cărți și la vizionarea de spectacole.

Bucuriile și dramele fotbalului

DIN ALBUMUL CU AMINTIRI AL LUI EMANOIL HAȘOTI...

— O echipă cum a fost „Steagul roșu" pe vremuri. Adică o familie de 11 frați. Și sper s-o am. Dacă nu la anul, poate mai tîrziu.

George MIHALACHE

Convorbire, în acceleratul Constanța — București, cu Emanoil Hașoti, fostul atacant „stegar" din Brașov, actualmente antrenor al „Farului" Constanța.

— Ai fost la Brașov jucător, și acum, la Constanța, ești antrenor. Cum s-ar spune, de la munte la... mare!

— Eroare. De la mare, tot la... mare. Sînt născut la Caliacra, iar pînă în 1952 n-am părăsit litoralul. În 1953 am ajuns la Sibiu, iar în 1955 am fost luat de „Steagul roșu", la Brașov.

— Care a fost cea mai bună linie de atac a „Steagului"?

— Cu certitudine, cea din 1959: Hașoti, Fusulan, Proca, Meszaros, David. Apoi, Năftănăilă a trecut pe postul lui Meszaros.

— Cine crezi că a contribuit cel mai mult la evoluția dumitale ca jucător?

— Silviu Ploeșteanu. A fost pentru mine și tată și frate. Și, în primul rînd, a fost OM.

— De cîte ori ai jucat în națională?

— De 5 ori.

— Care crezi c-au fost „atu"-urile d-tale ca atacant.

— Am avut viteză. Mi-a lipsit finețea în execuție. Ploeșteanu m-a ajutat însă mult.

— Care a fost adversarul (ce care te-ai temut pe teren?

— Costin de la „Știința"-Cluj. Îmi ghicea parcă întotdeauna intențiile. Sau poate mă inhibasem. Și, curios pe vremea aceea, mă luptam cu fundași foarte tari: Macri, Farmati, Soare...

— Care a fost meciul cel mai palpitant al carierei d-tale?

— Nici nu știu la care să mă opresc! Jucam cu Rapid, pe „23 August". Feroviarii conduceau cu 2—0. Am redus scorul: 2—1. A urmat o greșeală a lui Ghiță și... 3—1 pentru Rapid, în min. 84. Publicul începuse să părăsească stadionul... Dar, iată-l pe Fusulan, înscriind: 3—2. Paul Popescu îl certa în acel moment pe portarul Ghiță (actualul arbitru de fotbal).

— Vezi, dacă apărai mai atent, acum era 2—2!

Dar Ghiță îi răspunde:

— Du-te la centru, că am făcut 3—3 și... lasă-mă în pace! Pînă la urmă, am și cîștigat... cu 4—3.

— Într-adevăr, mi-aduc aminte și eu de această nemaipomenită partidă... Dar mai mi-aduc aminte și de un alt joc, tot cu „Stegarii" în rolul principal...

Hașoti zîmbește:

— Da, da, fotbalul se răzbună cînd te aștepți mai puțin. Îți oferă cu o mînă paharul cu sirop și cu cealaltă paharul cu... aguridă... Probabil te referi la meciul cu C.C.A., tot pe stadionul 23 August..

— Exact...

— Ei bine, aici a fost rîndul nostru să ieșim cu capetele amețite de pe teren... Închipuiește-ți... La pauză, surclasasem echipa C.C.A., conducînd cu 3—0, după un joc excelent... Care crezi c-a fost rezultatul final? 5—3 pentru militari... În repriza secundă, ne-au copleșit, pur și simplu. Așa e fotbalul, uneori...

— Dar pentru că tot am poposit la „loviturile de teatru", îți mai amintești de „amicalul" de pe stadionul Dinamo?

— Cum, nu? Văd și acum meciul în fața ochilor. În minutul 85, scorul rămăsese alb. Spectatorii începuseră să părăsească tribunele, îndreptîndu-se spre stația de tramvai... Cei care au mai întîrziat în tribune, însă, n-au avut ce regreta... După alte cinci minute, scorul final era 2—2!

— Și acum, după ce-am epuizat aceste amintiri, să revenim la... prezent.

— Ce crezi despre Farul?

— Am pornit-o bine, dar băieții mei au crezut că turul se termină după zece etape. Ne lipsesc un coordonator de joc și un realizator! În primăvară, vom rezolva însă problemele. Echipa va arăta altfel.

— Ce-ți dorești în anul viitor?